

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ, ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μιά επίσκεψη στους Τσιγγάνους της Ρουμανίας. Πώς διαβάζει τη «μοίρα» ή μάγισσα Ζελιέ. Τί αποκαλύπτουν τὰ δάχτυλα. Πώς ἐξηγοῦνται τὰ ὄνειρα. Τὰ μαγικά φίλτρα. Παρξένα φυλαχτά, κλπ. κλπ.

ΠΡΙΝ ξεκινήσω ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι γιὰ νὰ πάω νὰ συναντήσω κοντὰ σ' ἓνα λαϊκὸ προάστειο τῆς ρουμανικῆς πρωτεύουσας μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες φυλές τῶν Τσιγγάνων τῆς Ρουμανίας, πολλοὶ φίλοι δὲν θέλησαν νὰ μοῦ κρύψουν τοὺς φόβους τους.

— Δὲν θὰ μπορέσης νὰ μάθης τίποτε, μοῦ εἶπαν. "Ὅσο γιὰ τὶς μάγισσες, αὐτὲς δὲν λένε σὲ κανένα τὰ μυστικά τους...

Κι' ὡστόσο, ὁμολογῶ πὼς στάθηκα τυχερὸς σ' αὐτὴν τὴν ἔρρευνά μου. Οἱ Τσιγγάνοι τῆς φυλῆς τοῦ Σιμπιού μὲ δέχθηκαν σὰν φίλο, χάρις στὶς γνωριμίες μου μὲ τοὺς φυλάρχους τῶν Τσιγγάνων τῆς Γαλλίας καὶ μὲ κράτησαν δυὸ ὀλόκληρες ἑβδομάδες στὰ τοατήρια τους. "Ἐτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὴν πιὸ ἀλλόκοτη μάγισσα πού συνάντησα ποτὲ μοῦ, τὴ γρηῃ Ζελιέ, μιὰ «γύφτισσα» ἐνενηντα χρόνων πού ἔξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ γρηῃ Ζελιέ μάζευε ξερὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλοῦσε στὸν κόσμον ὡς μυστηριώδη κι' ἀποτελεσματικὰ «μάγια». Τὰ ξερὰ αὐτὰ λουλούδια εἶχαν τὴ μαγικὴ ιδιότητα νὰ καταπραΰνουν τὸ κακὸ πνεῦμα τῆς ἀρρώστειας καὶ τοῦ θανάτου.

— Τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμί μου, τὴν κληρονομία ἀπὸ τὴ μητέρα μου, ὅπως ὅλες ἡ μάγισσες, μοῦ ἐξήγησε μιὰ ἡμέρα ἡ γρηῃ Ζελιέ. "Εμεῖς γεννιόμαστε μόνο στὶς οικογένειες πού δὲν ὑπάρχει ἀρσενικὸ παιδί. Σὲ κανέναν ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ δώσω τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές μου παρὰ μόνο στὴν κόρη μου. Τώρα, τὰ πνεύματα μ' ἐπισκέπτονται νύχτα καὶ μέρα. Γιὰ νὰ γίνω ὁμως μάγισσα ἀναγκάστηκα, κατὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας μου, νὰ πιῶ ἓνα ποτήρι παγωμένο νερὸ πού τὸ εἶχα θάλει κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς πεθαμένης.

"Αν δὲν τὸ εἶχα κάνει αὐτὸ ἡ μαγικὴ δύναμις τῆς μητέρας μου θὰ ἔσθυε μαζί της...

— Κυρὰ Ζελιέ, τῆς εἶπα τότε, μάθε με νὰ «λέω τὴ μοίρα»...

"Εκείνη χαμογέλασε καὶ κατόπιν χαϊδεύοντας τὰ χέρια μου, ἄρχισε νὰ μοῦ ἀποκαλύπτει ἓνα σωρὸ ἀλλόκοτα μυστικά.

— Ὁ ἀντίχειρας, μοῦ ἐξήγησε, εἶνε τὸ δάχτυλο τῆς συμφορᾶς. "Αν εἶνε χοντρός, πρέπει κανεὶς νὰ περιμένει μεγάλες ἀναποδιές στὴ ζωὴ του. "Αν ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ στὸ δείκτη εἶνε πολὺ μεγάλη, ἡ συμφορὰ θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερη. "Αν ὑπάρχουν τίποτε ἄσπρα σημαδάκια πάνω στὸν ἀντίχειρα, ὁ γάμος εἶνε γρήγορος. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅποιος ἔχει ἄσπρα σημαδάκια στὸν ἀντίχειρά του, παντρεύεται πολὺ νῆος. "Αν τὰ ἴδια ἄσπρα σημαδάκια ὑπάρχουν στὸν ἀντίχειρα μιᾶς ἐγκύου γυναίκας, τὸ παιδί τῆς θ' ἀρρωστήσει. "Αν ὁ ὄγκος ἐνὸς ἀντίχειρος ἐλαττώνεται, αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ὁ δείκτης ἀντιθέτως εἶνε τὸ δάχτυλο τῆς εὐτυχίας. "Αν κανεὶς κόψει τὸν δείκτη του, πρέπει ἀμέσως νὰ θυζᾶξὴ τὸ αἷμα, ὅταν δὲν θέλῃ νὰ τοῦ συμβῆ καμμιά συμφορὰ.

"Ἐπειτα, ἓνας μέσος δάκτυλος μακρὺς εἶνε ἀλάνθαστο σημάδι πλουτισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ θάζῃ κανεὶς ποτὲ τὸν μέσο δάχτυλό του σὲ τρεχοῦμενο νερὸ.

Ὁ παράμεσος ἐνὸς κρεμασμένου, γιαιτρεύει τοὺς ἀρρώστους. Τὸ μικρὸ δάχτυλο τέλος, εἶνε τὸ ἱερὸ δάχτυλο τοῦ χεριοῦ. Μὲ τὸ μικρὸ δάχτυλο πρέπει κανεὶς ν' ἀγγίξῃ ὅ,τι θέλει νὰ καλοπούλησῃ. "Αν τρίψετε τὰ χέρια σας μὲ τὸ αἷμα πού τρέχει ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο, θὰ πετύχετε στὶς δουλειές σας.

Μὰ, πρέπει ἐπίσης νὰ προσέχη κανεὶς καὶ τὶς ρυτίδες. "Ὅταν ἔχῃς ρυτίδες στὸ μπράτσο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, θὰ γίνῃς πλούσιος. "Αν ὑπάρχουν μελανὲς ρυτίδες στὸ χέρι ἐνὸς ἀρρώστου κι' ἀκριβῶς στὴ θάσι τοῦ ἀντίχειρος, αὐτὸ σημαίνει πὼς θὰ πεθάνῃ γρήγορα...

* * *

Ἡ ἀποκαλύψεις αὐτὲς τῆς μάγισσας Ζελιέ μ' ἐνθουσίασαν. Ἀμέσως λοιπὸν τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ μιλήσῃ καὶ γιὰ τὰ ὄνειρα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐξήγησί τους.

— "Αν ὄνειρεύθηκε κανεὶς, μοῦ εἶπε, πὼς ἔτρωγε ἓνα μῆλο, θὰ τοῦ συμβῆ κάποια συμφορὰ. "Αν ὅμως ὄνειρεύθηκε πὼς τοῦ χάρισαν ἓνα μῆλο, αὐτὸ εἶνε καλὸ σημάδι εὐτυχίας. "Αν ὄνειρεύθηκε πὼς κάποιος ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε δίπλα στὸ κρεβάτι σου, νὰ εἶσαι βέβαιος, πὼς σὲ ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος. "Αν δῆς στὸ ὄνειρό σου ἓνα κρεβάτι, τ' ὄνειρο αὐτὸ θὰ σοῦ βγῆ σὲ καλὸ. "Αν ὄνειρεύθῃς πὼς βλέπεις ξύλα, θὰ πάρῃς πολλὰ λεφτά. "Αν δῆς στὸ ὄνειρό σου ἓνα μελανὸ φεῖδι, θὰ λάθῃς καλὲς εἰδήσεις. "Αν δῆς πάλι πὼς βλέπεις ζωγραφιές, θὰ λάθῃς μεγάλη χαρὰ. "Αν δῆς στὸ ὄνειρό σου πὼς σὲ φίλησε μιὰ γυναίκα, θὰ ἔχῃς κάποια κακοτυχία. Τὸ φιλὶ τῆς γυναίκας στὸν ὕπνο φέρνει γρουσουζιά. "Αν τέλος δῆς στ' ὄνειρό σου λίπος ἢ αἷμα, θὰ νοιώσῃς κάποιο μεγάλο φόβο...

Ἡ μάγισσα Ζελιέ, ὅπως μαντεύετε, εἶνε ἐπίσης καὶ μιὰ πρῶτης τάξεως θαυματουργὸς γιάτρισσα. Μὰ τὰ γιαιτροσόφια τῆς εἶνε ἐξωφρενικά καὶ δὲν μπορῶ φυσικὰ νὰ τὰ συστήσω σὲ κανένα. Τ' ἀναφέρω μόνο γιὰ τὸ παράδοξο τοῦ πράγματος.

— Γιὰ τὶς ἀρρώστειες τῶν γυναικῶν, μοῦ ἐξήγησε, κάνω μιὰ ἀλοιφή ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ τὸ πνευμόνι ἐνὸς ποντικοῦ πού τ' ἀνακατεύω μὲ καλὴ ρακὴ. Γιὰ νὰ διώξῃ κανεὶς τὰ δαιμόνια πού προξενοῦν πόνους στὸ στομάχι, πρέπει νὰ φορέσῃ μιὰ ζώνη, ἀπάνω στὴν ὁποία πρέπει νὰ ράψῃ μιὰ μαγικὴ εἰκόνα ἢ ἓνα μαγικὸ σχέδιο. Γιὰ τὶς ἀρρώστειες τοῦ δέρματος, μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταχειριστῆ ἓνα κομμάτι κίτρινο πανὶ πού πρέπει πρῶτα νὰ τὸ βουτήξῃ στὸ αἷμα ἐνὸς λαγοῦ κι' ἔπειτα στὸ πάχος του. "Αν σὲ ἀπειλῇ κανεὶς κίνδυνος, σκόρπισε πάνω στὸ σῶμα σου τὴ σκόνη ἐνὸς ξεροῦ βατράχου, ἀνακατεμένη μὲ κυρβουνόσκηνη. Γιὰ τὶς μεγάλες ἀρρώστειες, τὴ χολέρα, καὶ τὴν πανοῦκλα, θὰ σοῦ δώσω ἓνα γιαιτρικὸ πού τὸ βγάζουμε ἀπὸ τὸ κεφάλι τῶν γάτων καὶ τῶν σκύλων, ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν πουλιῶν κι' ἀπὸ τὴν οὐρά τῶν φειδιῶν...

»Θέλεις τώρα νὰ σοῦ μάθω κι' ἄλλα φίλτρα; Πάρε ἓνα βάτραχο, κλείσε τον μέσα σ' ἓνα κουτὶ μὲ πολλές τρύπες

Τρία μαγικά φυλαχτά, γιὰ τὴν ἀγάπη, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπιστία τῶν γυναικῶν.

καὶ θάλε τον ἀπάνω σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά. Τὰ μυρμηγκία θὰ φάνε τὸν βάτραχο καὶ θ' ἀφήσουν μόνο τὰ κόκκαλά του. Πάρε λοιπὸν αὐτὰ τὰ κόκκαλα, ξερανε τα στὸν ἥλιο, κοπάνισέ τα μέχρις ὅτου γίνουν σκόνη καὶ κατόπιν ἀνακατέψε λίγη ἀπὸ τὴ σκόνη αὐτὴ στὸ φαγητὸ τῆς ἀγαπημένης σου. Θὰ σ' ἀγαπήσῃ τρελλά.

Διάβολε! "Ἐνα τέτοιο φίλτρο μπορεῖ νὰ εἶνε μαγικὸ, μὰ εἶνε τρομερὰ ἐπικίνδυνο. Τὸ λιγώτερο πού μπορεῖ νὰ πάθῃ ἡ «ἀγαπημένη» μου θὰ εἶνε δίχως ἄλλο μιὰ μικρὴ δηλητηρίασι!...

— Θέλεις νὰ σοῦ μάθω τώρα πια εἶνε τὰ λουλούδια τῆς εὐτυχίας; μὲ ρώτησε πάλι ἡ μάγισσα Ζελιέ. Πρόσεξε: εἶνε τὰ κόκκινα καὶ τὰ ἄσπρα λουλούδια πού τὰ μαζεύουμε τὸ θράδυ τοῦ "Αη - Γιάννη καὶ πού τὰ καίουμε τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου μας, μπροστὰ στὰ τσαντήρια μας, γιὰ νὰ εὐτυχήσουν οἱ ἄνδρες μας σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ. Αὐτὰ τὰ λουλούδια τῆς εὐτυχίας ἐμποδίζουν τὴν κλεψία καὶ τὴν ἀρρώστεια. Ἐπίσης δὲν ἀφήνουν τίς γυναῖκες νὰ κάνουν ἀπιστίες καὶ τίς ἀρραβωνιαστικὲς νὰ παρτοῦνε τοὺς ἀρραβωνιαστικούς τους...

— Ἐξέρεις κι' ἄλλα μάγια, κυρὰ Ζελιέ; τὴ ρώτησα.

— Ναι, μοῦ ἀπάντησε. Ξέρω ἓνα σωρὸ... "Ακουσε: Φοβάσαι τὴ φωτιά καὶ τὸ ἀστροπελέκι; Γιὰ νὰ μὴ σὲ κάψῃ ποτὲ ὁ κεραυνός, θάλε μπροστὰ στὸ σπῆτι σου ἓνα μάτσο ἀπὸ κλαδιά καστανιάς πού τὴν ἔκαψε τὸ ἀστροπελέκι... "Ἐνα κομμάτι κάρβουνο, κλεμμένο ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία, σὲ προστατεύει ἀπὸ τὴν πυρκαϊά.

»Γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ ἓνας γάμος καὶ γιὰ νὰ γίνῃ εὐκολὴ μιὰ γέννα, πὲς σ' ἐκείνους πού ἀγαπᾶς νὰ φοροῦν ἓνα φυλαχτὸ, ἀπάνω στὸ ὁποῖο εἶνε κεντημένα ἑννέα ἄστρα, τέσσερα ἡμισέλινα κι' ἓνα φεῖδι. "Ἐνα ἄλλο φυλαχτὸ μὲ ἑννέα ἄστρα κι' ἓνα φεῖδι πού δαγκώνει τὴν οὐρά του, κάνει εὐκολὴ τὴ γέννα. Μὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 45).

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 25)

νωχλημένος από την επισκεψί μου, χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' άποφυγε να με κυττάζη!

Καθόταν μαζί με την κόρη ενός πολυεκατομμυριούχου, του έργοστασιάρχου αυτοκινήτων Ικάχαμ και κουθένιαζε μες της τρυφερά. Κρατούσε τὸ χέρι της μέσα στα δικά του και τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα στα δικά της.

Μιά άόριστη άνησυχία τότε, ἡ ὁποία οὐν άργησε νὰ γίνη άγωνία, άρχισε νὰ σφιγγη τὴν καρδιά μου. Προαισθανόμουν καὶ τὸ άπαίσιο γιά μένα. Κάθησα λίγη ώρα στή θεράντα, μιλώντας αφηρημένα κι' άκούγοντας τους άλλους πιὸ αφηρημένα.

Ὁ Ράντυ δὲν εἶχε άφήσει στὸ μεταξύ οὔτε στιγμή τὴν συντροφισσά του.

Ύστερα, νοιώθοντας άβελά μου μιά δυνατή έπιθυμία νὰ κλάψω, κι' άδυνατώντας νὰ ὑποφέρω περισσότερο τὴν παγερή και σχεδὸν προσβλητική στάσι του Ράντυ άπέναντί μου, μῆλκα στήν κρεβάτοκάμαρα τῆς θείας μου και κλειστηκά εκεί μέσα.

— Λιλίαν, κόρη μου, τι ἔχεις; ψιθύρισε σὲ μιά στιγμή ἡ θεία μου, ἡ ὁποία με εἶχε παρακολουθήσει άπαρατήρητη από τους άλλους.

— Θεία μου... ὁ Ράντυ... Ἐγώ...

Τραύλιζα τὰ λόγια μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὰ συνδέσω. Ἡ καλή μου θεία, ἡ ὁποία εἶχε πείρα τῆς ζωῆς, μῆλκε άμυσως στὸ νοημα. Καὶ μ' άμηχανία, ψιθύρισε:

— Νάι, κι' ἐγὼ παραξενευσομαι με τὴ στάσι του, κόρη μου... Ἦταν κατενθουσιασμένος μαζί σου, τὴ θραουά πὸ πρωτογνωριστήκατε... Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ λαχτάρα του γιά σένα... Κι' ὅταν ἔφυγες, δὲν ἔπαυε νὰ με ρωτᾷ γιά ἕνα σωρὸ πληροφορίες, πὸν αφοροῦσαν άποκλειστικά ἔσενα!... Τί μεσολάθησε λοιπὸν από τότε, μεταξύ σας;... Γιατί αὐτὴ ἡ άποψη λαχτάρα σου, γι' αὐτόν;... Καὶ γιατί ἔπισης αὐτὴ ἡ άνεξήγητη άδιαφορία του, άπέναντί σου;

Τί μεσολάθησε μεταξύ μας!

— ὦ, Θεέ μου!... Δὲν μπόρεσα ν' άπαντήσω στήν άπορία αὐτὴ τῆς θείας μου. Πινίγοντας τους λυγμούς μου, ἔφυγα γιά τὸ σπίτι μου κατακουρελιασμένη ψυχικῶς...

Κι' ὅταν ὕστερα από ἕνα μῆνα, ἐμάθα τους γάμους τοῦ Ράντυ με τὴ δεσποινίδα Γκράχαμ, ψιθύρισα μέσα μου με άφάνταστὴ πίκρα;

— Βρίκα, τί μεσολάθησε μεταξύ μας!... Μεσολάθησε τὸ κουρέλιασμα τοῦ ἔγωισμοῦ και τῆς παρθενικῆς άξιοπρεπειάς μου... Μεσολάθησε τὸ σέυσιμο τῶν πόθων τοῦ Ράντυ, εἰς θάρος τῆς άκηλίδωτης ὡς τότε άρετῆς μου. Μεσολάθησε ἡ ἔλλειψις κάου ἐκτιμῆσεως ἐκ μέρους του, γιά μένα τὴν τόσο άσύνητη και τόσο εὔκολα νικημένη από τους πειρασμούς τοῦ πόθου... ὦ, αντίο γιά πάντα πρώτη και τελευταία και τόσο πικρὴ άγάπη τῆς ζωῆς μου!... Ἄς γίνουν τὰ δάκρυσά μου, ἐπικῆδειός σου... Κι' αν ποτιστοῦν με τὴν πείρα τους, ἡ ὠριμες κοπέλλες πὸν πρωταγαποῦν!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ, Τῆς ΥΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

ἐκτὸς από αὐτὰ εχουμε και τὰ φυλαχτά γιά τὸν ἔρωτα, τὸ μῖσος και τὴν άπιστία. Τὸ φυλαχτὸ πὸν φέρνει τὸν ἔρωτα εἶνε μιά καρδιά μ' ἕνα φεῖδι, ἑπτὰ αστρα κι' ἕνα μάτι. Τὸ φυλαχτὸ πὸν σὲ προστατεύει από τὸ μῖσος ἔχει σίλμα ρόμβου και παρσάτει ἕνα φεῖδι, ἕνα σκυλί, δυὸ αστρα, ἕνα ἡμισέληνο κι' ἕνα ανθρωπο πὸν κρατάει με τὸ ἕνα χέρι μιά άσπίδα κι' ἕνα ὄρου και με τὸ άλλο ἕνα σπαθί. Τέλος τὸ φυλαχτὸ πὸν σὲ προστατεύει από τὶς άπιστίες τῆς γυναίκας σου παρσάτει ἕνα χοντρο φεῖδι με ἑννεά αστρα, ἕνα ἡμισέληνο και δυὸ σταυρωμένα θέλη. Αὐτὰ εἶνε τὰ καλύτερα φυλαχτά τῶν Τσιγγάνων.

Ἡ μάγισσα Ζελιέ μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ καλύτερες μάγισσες τοῦ κόσμου κάθονται στα Καρπάθια, στα θουνά τοῦ «βασιληά τοῦ ανέμου», ὅπου τριγυρίζουν ἡ ψυχές τῶν Τσιγγάνων πὸν εγκλημάτισαν, μεταμορφωμένες σὲ μαύρες γάτες. Αὐτὲς ἡ δαιμονικὲς γάτες άφήνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ παράξενα αὐγά, πὸν μοιάζουν σαν τα στικτὰ αὐγά τῶν περιστεριῶν. Ὅταν λοιπὸν μιά μάγισσα θρῆ ἕνα τέτοιο αὐγὸ, μπορεῖ με τὴ μαγικὴ δύναμι του ν' άνοίγη κάθε πόρτα, άκόμη κι' ἐκείνες πὸν εἶνε κλειδαμπαρωμένες. Ἐπίσης, με τὴ βοήθεια ἑνὸς τέτοιου αὐγοῦ μπορεῖ νὰ θρῆ χρυσάφι, πὸν εἶνε χωμένο μέσα στή γῆ...

Αὐτὲς λοιπὸν τὶς άποκαλύψεις μοῦ ἔκανε ἡ γρηά Ζελιέ, ἡ πανίσχυρη μάγισσα τῶν Τσιγγάνων τῆς φυλῆς τοῦ Σιμπιού. Πόση τῶρα ἀλήθεια ὑπάρχει σ' ὅλα αὐτὰ; Δὲν ξέρω κι' οὔτε μπορῶ νὰ δώσω μιά άπάντησι. Πολλοὶ ανθρωπο πιστεύουν στίς μάγισσες και στίς παράξενες άποκαλύψεις τους. Ἄλλοι πάλι δὲν δίνουν καμμιά σημασία σ' αὐτὲς γιὰτί πιστεύουν στίς ἐπιστῆμες. Κι' ἐγὼ, ὁμολογῶ πὸς εἶμαι από τους δεύτερους. Πιστεύω περισσότερο σ' ἕνα γιατρό, παρά σὲ μιά μάγισσα και ἔχω τὴ θεβαιότητα πὸς θγαίνω πάντα κερδισμένος!...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

ραμικρὴ λεπτομέρεια τὴ ζωὴ της, σαν νὰ ἦταν ἡ σκιά της, γιὰτί τῆς ἔλεγε ἕνα σωρὸ πραγματὰ πὸν μόνο ἕνας ανθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μποροῦσε νὰ τὰ ξερι. Ἡ μὲς Χάρου ἐρωτευμένη πειά παράφορα, εἶχε ξεχάσει ἔντελως τὴ Μάμπελ και τὴ Γκιούλυ. Ἡ ἐκείνες διασκέδαζαν με αὐτους τους δυὸ νέους μέχρις ὅτου αὐτὲς θαρέθησαν και διέκοψαν τὶς σχέσεις τῶν μαζί τους. Τότε πᾶμε φυσικὰ και ἡ αἰσθηματικὴ αλληλογραφία τῆς μὲς Χάρου! Ἡ δύστυχη γεροντοκόρη περνοῦσε τῶρα τὸ πιὸ τραγικὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της. Εἶχε άδυνατίσει περισσότερο, ἦταν άφηρημένη και κάθε τόσο πηγαινε νὰ κλεισθῆ στὸ δωμάτιό της γιά νὰ χύση δάκρυσά πικρά!

Ἡ κόρες τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ τὴ λυπήθηκαν τότε και άπεφάσιον νὰ τῆς ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἡ Γκιούλυ πὸν εἶχε μάλιστα περισσότερο θάρρος, ανέλαθε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι και μόλις εἶδε τὴ μὲς Χάρου νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι, τῆς ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια, μετανοημένη γιά τὴν κακὴ πράξι τους.

Ἡ Μάριον Χάρου ἔμεινε άφωνη από τὴν ἔκπληξι της και μιά τρομαχτικὴ άγωνία διέστειλε άπαίσια τὰ μάτια της. Ὁπισθοχώρησε με φρικη, κρατήθηκε στὸ φύλλο τῆς πόρτας γιά νὰ μὴ πέση καταγῆς κ' ὕστερα ξεχνώντας ὅλην τὴν άξιοπρεπειά της πὸν ἐπὶ σαράντα χρόνια εἶχε διατηρήσει ἀκηλίδωτη, φώναζε σ' αὐτὰ τὰ δυὸ άνόητα κορίτσια με ἀηδία:

— Παληοχῆνες!

Κι' ἔφυγε από τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ, στὸ ὁποῖο εἶχε φεῖρει τὰ καλύτερα χρόνια της και στὸ ὁποῖο τῆς εἶχαν δολοφονῆσει τὴν καρδιά της. Καὶ κανεὶς δὲν άκουσε ποτὲ πειά νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὴν.

ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 22)

κωτικῶν Λίγες μέρες πριν νὰ φύγη απ' τὸ Βερολίνο μερικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, συνένουχοί του, με τὴν πρόφασι ὅτι θέλουν νὰ τὸ καθαρίσουν και νὰ τὸ ἔτοιμάσουν φόρτωναν τὶς μυστικὲς κρύπτες του με ναρκωτικά. Ὅταν πάλι αὐτὸ τὸ θαγόνι παρεδίδετο στους ξένους ὑπαλλήλους τῆς Γαλλίας ἡ τῆς Ἰταλίας οἱ συνένουχοί τοῦ λαθρεμποροῦ ἔσπευον νὰ πάρουν από τὶς κρύπτες τὰ ναρκωτικά και νὰ τὰ πουλήσουν!

Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑπώπτευετο τὸ τέχνασμα τοῦ Μπάουσιμεν αν δὲν γινόταν αὐτὸ τὸ άπρόοπτο σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

Μὰ οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν ἔχουν ἕνα σωρὸ μεθόδους γιά νὰ ἐργάζονται ανενόχλητοι. Δὲν διστάζουν νὰ μεταμφιεσθοῦν άκόμη και σὲ άββάδες. Κάτω δὲ από τὸ ράσο τους κρύβουν ὀλόκληρες σακκοῦλες ναρκωτικῶν. Ἐνας τέτοιος άββάς κατόπιν καταγγελίας ἑνὸς καταδότη συνελήφθη από τους αστυνομικοὺς τοῦ Βερολίνου. Ὅταν ὑπεβλήθη σὲ σωματικὴ ἔρευνα ανευρέθησαν ἑπάνω του τρία κιλά κοκκαίνης, ἑκατὸ ἑνέσεις μορφίνης και τρεῖς σύριγγες! Ἐπίσης και ἡ Ἱερά Βίβλος πὸν κρατοῦσε στα ρια του ἦταν ψεύτικη! Ἦταν ἕνα ξύλινο κουτί γεμάτο από τσιγάρα χασίς!...

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐκπληκτικὰ πράγματα φυλάγονται στὸ Μουσεῖο τῶν Ναρκωτικῶν τοῦ Βερολίνου. Οἱ λαθρέμποροι ὁμως θρῖσκουν πάντα νέες μεθόδους γιά νὰ ἐργάζονται. Γι' αὐτὸ κ' οἱ αστυνομικοὶ πιστεύουν ὅτι μόνον ἔντελως τυχαῖα μπορεῖ νὰ τους ανακαλύψουν. Διαφορετικὰ οἱ ἔμποροι αὐτοὶ τοῦ λευκοῦ θανάτου παρμένουν ασύλληπτοι.

ΠΑΟΥΛ ΡΟΝΤΕΝΩΦ

Η ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΘΟΜΨΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

στὸσο ἔσπευσε νὰ τοῦ άπαντήση:

— Θα σκεφθῶ αὐτὴν τὴν προτασί σας γιὰτί με ενδιαφέρουν ἑξαιρητικὰ ἡ κουκλες σας!

Ὁ Θόμψων πετοῦσε από τὴ χαρά του, μὰ και ἡ Κώρην εἶχε κυριευθῆ από μιά τρελλὴ εὐθυμία...

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα από τρεῖς μῆνες κι' άφοῦ πρῶτα συνεννοήθηκαν οἱ γονεῖς τους. Οἱ ιεόνυμφοι πῆγαν και κάθησαν σ' ἕνα ὠμορφο σπίτι στήν ἔξοχή. Μὰ ἡ Κώρην δὲν εἶχε πειά μυαλὸ νὰ παίξη με τὶς κουκλες της. Εἶχε άφοσιωθῆ στήν άγάπη τοῦ ανδρὸς της. Καὶ γιά νὰ συμπληρωθῆ ἡ εὐτυχία τους ἔπειτα από λίγο ἡ Κώρην ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο παιδί.

Τότε πειά ἡ Ἰζέφρεϋ ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ τὰ παιγνίδια της κι' άφωσιώθηκε στήν ανατροφή τοῦ μικροῦ Θόμψων. Ἄλλὰ αὐτὸς δὲν ἀγαπάει τὶς κουκλες. Καθὼς ἑξακριβῶσα ἔχει μιά μεγάλη άδυναμία στ' ἀρκουδάκια. Μὰ ἡ μίσης Θόμψων δὲν ἀπελπίζεται!

— Δὲν στενοχωροῦμαι, μοῦ ὁμολόγησε. Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρηγορα θὰ κῶνω και μιά κόρη γιά νὰ τῆς κληρονομήσω τὶς κουκλες μου.

Και κύτταξε με τρυφερότητα τὸν σύζυγό της, τὸν ανδρὸ πὸν ἦταν τυχερὸς και θρῆκε μιά ὑποδειγματικὴ μητέρα γιά τὴν ανατροφή τῶν παιδιῶν του, χάρις στίς κουκλες τοῦ πατέρα του.